

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: I. D.**, zastoupeného: JUDr. Petr Šáda, advokát, Bořice 65, 538 62 Bořice, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, P.O.BOX 78, 139 51 Praha 3**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2013, č.j. CPR-582-4/ČJ-2013-930310-V234,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhal soudního přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž bylo žalobci podle ust. § 79 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, uloženo žalobci uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění, a to ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě pouze namítl, že „napadané rozhodnutí o nákladech řízení bylo vydáno vedle rozhodnutí ve věci samé a s ohledem na skutečnost, že již bylo napadeno

rozhodnutí ve věci samé, které bylo vydáno samostatně, napadl žalobce pochopitelně i rozhodnutí o nákladech řízení s odůvodněním, že rozhodnutí ve věci samé je nezákonné a tudíž je třeba napadnout rozhodnutí o nákladech řízení předchozího taktéž jako nezákonné.“

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v žalobě je zcela totožná argumentace jako v žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23.11.2012, přičemž zopakoval svoji argumentaci z tohoto rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních

námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobce napadl rozhodnutí o nákladech řízení, které byly uloženy rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalobci v souvislosti s vydáním jiného rozhodnutí, a to rozhodnutí o správním vyhoštění (jedná se o rozhodnutí zmíněného správního orgánu I. stupně ze dne 23.11.2012, kterým bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, přičemž toto rozhodnutí bylo předmětem odvolacího řízení, kdy odvolání proti němu žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 3.4.2013; toto rozhodnutí žalovaného bylo předmětem soudního přezkumu ve věci 52A 19/2003 vedeném zdejším soudem).

Jako jediný žalobní bod uvedl žalobce skutečnost, že napadl žalované rozhodnutí proto, že když učinil předmětem soudního přezkumu samotné rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí o vyhoštění, tak že i napadá proto rozhodnutí o nákladech řízení, které bylo předmětem touto žalobou napadeného žalovaného rozhodnutí. Žalobce tedy učinil závislou na výsledku soudního přezkumu otázku zákonnosti samotného rozhodnutí ve věci samé, když z logiky žalobního bodu vyplývá, že pokud by byl úspěšný v řízení o přezkumu rozhodnutí o vyhoštění (ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 52A 19/2013, viz argumentace soudu výše), tak že poté by měl soud zrušit pro nezákonnost i rozhodnutí o nákladech řízení.

V dané věci soud konstatuje, že v řízení vedeném pod sp. zn. 52A 19/2013 žalobce úspěšný nebyl, neboť jeho žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění výše uvedenému byla podepsaným soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 13.6.2013, č.j. 52 Af 19/2013-27. Protože jiný žalobní bod žalobce v žalobě neuvedl, tak jestliže nebylo shledáno nezákonným rozhodnutím o správním vyhoštění, proto soud musí konstatovat, že nezjistil žádnou vadu žalovaného rozhodnutí a protože žalobce jinou žalobní námitku v žalobě neuvedl, nebyl soud sám povinen za žalobce vyhledávat důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když jeho žalobní bod shledal soud za nedůvodný (argumentace soudu viz výše).

Proto musel soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto neměl právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. července 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
V. P.